

9 životů jedné ženy

Alina Akhmetshina

cattacan

cattacan

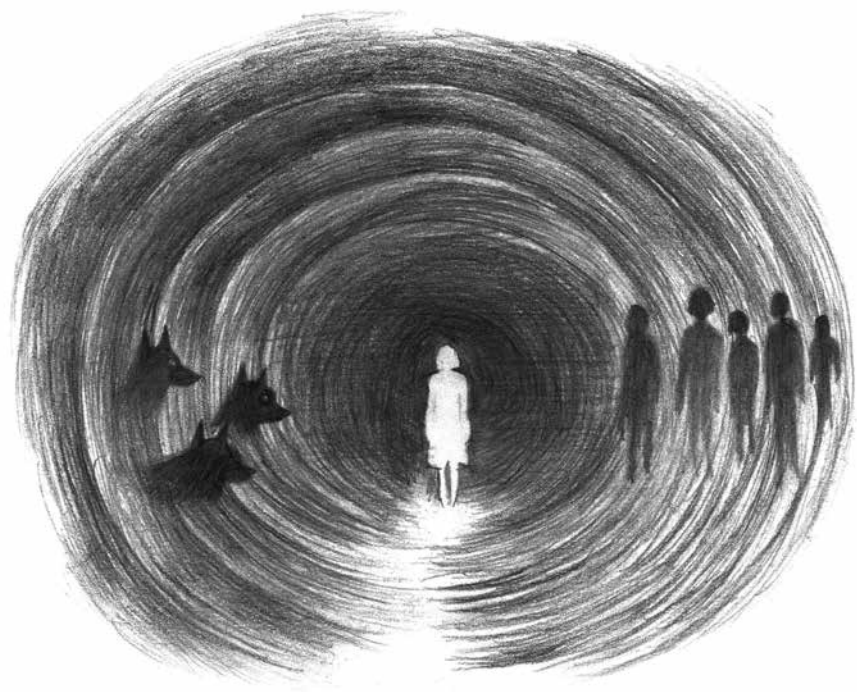
9 životů jedné ženy

Alina Akhmetshina

Text © Alina Akhmetshina, 2026
Ilustrace © Daria Reuter, 2026
Obálka a grafický návrh © Tereza Divišová, 2026
Vydal © Cattacan, s. r. o., 2026

ISBN: 978-80-88349-93-8

*„Když jsem v zapadlé vesnici v Uralských horách
tajně četla knihy, toužila jsem poznat svět. Záhy jsem
pochopila, že ho musím zažít. A že každý zážitek
spustí jako domino ty další...“*

SMEČKA

... Jako dítě, které žilo v baškirské vesnici na Uralu, jsem si v zimě v noci strkala kuchyňský nůž do boty, vycházela z vesnice a šla směrem k hoře, kde vyli vlci. Byla jsem zároveň vyděšená a zvědavá – jak dlouho takhle můžu chodit na vlastní nebezpečí a co budu dělat, když narazím na vlky poblíž... Vždycky jsem utíkala, než jsem vlky potkala, a kárala se za svou zbabělost...

Dětství

Vesnice, v níž jsem vyrůstala, byla zasazená do uralských hor jako zapomenutý šperk, který nikdo nenosí, ale nikdo se ho ani neodváží vyhodit. Byla to malá spleť dřevěných domků, z nichž většina byla nakloněná jedním směrem, jako by chtěly vždycky trochu utéct, ale nikdy k tomu nenašly dost odvahy. V zimě byla vesnice jako sevřená pěst. V létě jako rozevřená dlaň.

Zima přicházela bez ptaní. Nebyla ročním obdobím, ale autoritou. První sníh padal tiše, ale poslední už dusil. Vzduch byl tak čistý a ostrý, že řezal do plic jako sklo. Z třetího domku na levé straně vycházel každé ráno stejný kouř, šedý a roztřesený, jako by se i on chvěl zimou. Vzduch voněl kovem – hlinou zamrzlou tak hluboko, že už neměla barvu, jen drsnost.

Když jsem vykročila do sněhu, vždy se ozvalo první duté křupnutí. Ten zvuk byl jako podpis: Jsem tady.

Moje dětské tělo bylo malé, ale odolné. Učila jsem se číst krajinu podle stop – liška byla lehká, její krok jemný, zatímco vlčí stopy byly hluboké, pevné, rozvážné. Les v zimě dýchal jinak. Pára, která se mi zvedala od úst, splývala s mlhou, jako by mě les pohlcoval.

Stoupala jsem vzhůru, s nožem přivázaným u pasu, přestože moje ruce byly tak ztuhlé, že by ho sotva udržely. Ale nebylo důležité bojovat. Bylo důležité být tam. Vidět stopy. Slyšet ticho. Ucítit strach.

Strach měl zvláštní chuť – kovovou, chladnou, jako krev na sněhu.

Při každém kroku jsem cítila, jak se hranice mezi tím, čím jsem byla, a tím, čím jsem se mohla stát, posouvá. Les mě nepřišel zabít. Přišel mě zformovat. Ta temnota byla starší než lidé. Patřila vlkům, duchům, stínu, který ve dne spal a v noci kráčel beze stop.

Byla jsem dítě. A přesto jsem věděla, že kdo dokáže stát v tichu zimního lesa, ten už není nikdy doopravdy sám.

Když jsem se vracela z hor, vesnice už žila svým tempem. Každý dům měl svoje zvuky, svoje rytmy. Některé dveře vrzaly jako staré ženy, jiné práskaly jako biče. Psi se rozštěkali, když mě poznali, i když jsem byla celá zakuklená do kožešin.

Vesnice byla síť, ve které se nedalo žít individuálně. Každý pohyb jednoho člověka se stal pohybem všech. Když někdo štípal dřevo, dunění se rozběhlo celým prostorem. Když někdo klepal koberce, vlnil se prach přes celou ulici. Lidé byli jako orgány jednoho velkého těla. Pokud někdo odešel, tělo to cítilo jako bolest.

Ráno začínalo únavou. Vzduch voněl slámou, studenou vodou, popílkem a potem.

Já jsem seděla na prahu, bosá, s chodidly zabořenými do sněhu, který zůstává i po zametení. Sledovala jsem svět, který se netvářil jako svět, ale jako povinnost. Ženy se skláněly nad lavory, z nichž stoupala pára. Muži vycházeli k polím kroky, které se nesly sněhem tak, jako by jejich rytmus určoval sám kraj.

Nad hlavou mi visely kosti soba, který byl poražen minulý rok. Visely tam, aby odpuzovaly zlé duchy. Dívka jako já tomu měla věřit. Moje mysl se však toulala jinam.

Babička vypadala jako starý kmen stromu – popraskaná, tvrdá, nezlomná. Její výraz byl vždycky stejný. Klidný, ale nepřístupný. Neusmívala se, ale ani se nezlobila. Celý život nosila šátek, který měl stále stejnou barvu: vybledlou, jako by z ní roky odsály pigment.

Její ruce byly suché jako pergamen. Měla v nich sílu, kterou ženy v naší vesnici předávaly neslyšně – ne jako dar, ale jako povinnost.

Nikdy jsem ji neviděla psát. Papír pro ni byl zbytečný luxus. Slova, která měl člověk na srdci, se přece zapisují do chování, nikoli do knih.

Každý týden vytahovala svůj kufr smrti. Byl to rituál ticha, který mě fascinoval i děsil. Otevírala víko s pečlivostí, kterou jiní lidé věnují svatebním šatům. V kufru ležela látka, pečlivě složená, možná jednou praná a schovaná. Babička ji hladila dlaní tak jemně, jak nehladila nikdy mne.

Nebyla to láska k smrti. Byl to respekt. Přijetí. Pokora. Vědomí, že život nemá trvat věčně – a právě proto se má žít tak, aby člověk snesl svůj vlastní odchod.

Její ticho učilo víc než celé knihovny.

Knihy jsem četla potají, jako by každá stránka byla zakázaným dotykem. Strkala jsem je pod deky, pod matraci, nosila je v koši mezi bramborami. Přísmena byla jako světla v temném lese – slabá, ale nezhasínající.

Četla jsem o hrdinech, o cestovatelích, o dívkách, které se odvážily odejít. O městech, která byla větší než naše celé údolí. O mořích, která nikdy nezamrzala. O lidech, kteří žili podle sebe.

Když jsem četla, dýchala jsem rychleji. Jako by se ve mně probouzela síla, kterou jsem neznala. A zároveň stud – jako by mě knihy usvědčovaly z neděčnosti vůči životu, který jsem měla.

Sny, které se rodily při čtení, byly křehké. Měla jsem strach je udržet, aby se nezlomily.

Pole byla tvrdá škola. Hlína se lepila na ruce, páčila v horku a křupala v mrazu. Během pasení dobytka jsem stála v trávě, která mi šimrala kotníky, a přitom jsem měla pocit, že stojím na hranici mezi dvěma světy. Jeden svět byl viditelný – zem, která rodila brambory a pšenici. Druhý byl skrytý – svět věcí, o kterých jsem četla.

Tety pracovaly s přesností hodinových strojků. Jejich těla byla unavená, ale nikdy nepolevovala. Měly v sobě cosi, co neumřelo ani po roce nejtvrdší zimy. Když sklízely, hýbaly se jako jeden stroj. A já mezi nimi jako ozubené kolečko, které nikdy úplně nezapadlo.

Věděla jsem, že nepatřím k té práci. Neuměla jsem se sklonit s takovou samozřejmostí. Vždy mě to táhlo o kousek výš – oči vzhůru, k horizontu hor.

Vesnice měla vlastní kalendář – ne podle měsíců, ale podle rituálů. Stříhání ovcí. Spřádání vlny. Orání polí. Pasení stád. Porážení zvířat. Každý úkon měl svou melodii.

Stříhání ovcí doprovázelo hučení, bečení, šustění vlny, která padala na zem jako podzimní listí. Porážení bylo tiché – kromě jediného zvuku, který se člo-

věku vryje do paměti navždy. Krev vytvářela na zemi tmavou skvrnu, která absorbuje prach, ale paměť ne.

Oslavy představovaly opačný pól. Svatby, narození, kolaudace, pohřby. Všechno se dělalo společně – jedlo se ze stejných talířů, plakalo do stejných kapesníků, tancovalo v kruhu, který měl jednoduchý rytmus, ale pevnou sílu.

Učila jsem se tam, že život a smrt nejsou dvě barvy – jsou to odstíny jedné.

Když jsem seděla v hledišti baškirského divadla, svět vesnice se mi zdál malý. Jeviště bylo jiná vesmírná brána. Kostýmy šustily, světla blikala, příběhy se rodily. A přesto ve všech hrách byla stejná pravda: člověk, který ztratí svou smečku, ztratí sám sebe.

Vyloučení bylo horší než smrt.

Ten motiv mě pronásledoval. Zaséval do mne strach, který nebyl mým vlastním – byl starý jako kultura, z níž jsem pocházela. A přesto právě tento strach mě jednou přiměl odejít. A stát se ženou, která už nikdy nebude žít podle toho, kdo ji nechá ve smečce a kdo ne.

Byla jsem dítě mezi dvěma světy.

Jedním byla vesnice – tvrdá, neměnná, rytmická, kruhová.

Druhým byly moje sny – ostré, barevné, trhavé, obsahující pohyb, který jsem ještě neuměla pojmenovat.

Nosila jsem v sobě oheň i stín.

Strach z vlků i touhu jít s nimi.

Babiččino ticho i hlas stránek, které jsem četla.

Vesnice mě učila přežít.

Strach mě učil vnímat.

Knihy mě učily snít.

A les mě učil, že i když člověk kráčí sám, nemusí se ztratit.

Tehdy jsem ještě nevěděla, že jednou z té vesnice odejdu.

A že teprve tehdy začnu opravdu žít...

První láska

Dospívání nepřišlo jako náhlý zlom, spíš jako tání sněhu. Nejdřív jen voda stékající po střeše, pak louže na cestě, až nakonec země začala měknout pod nohama. A někde mezi tajícím sněhem a první vůní vlhké hlíny se objevila i moje první láska.

Kluk z vesnice. Pro ostatní skoro celebrita – ten, o kterém se mluvilo, na kterého se dívky dívaly koutkem oka, když šel kolem. Pro mě byl nejdřív jen součástí kulisy, něčím, co patří k vesnickému světu stejně jako prach na cestě a večerní vytí psů. Byla jsem plachá, sevřená, uzavřená do sebe. Nedokázala jsem si ani představit, že by se jeho pohled mohl zastavit zrovna na mně.

Ale zastavil se.

Najednou jsem existovala jinak. Jako by moje tělo náhle nabylo hmotnosti. Chodila jsem stejnými cestami, ale každý krok byl cítit, jako by po zemi přejížděl reflektor. Vnímala jsem, jak mi vlasy leží na krku, jak mi srdce bije, když se někde nedaleko objeví. Všechno, co dřív bylo jen kulisou, se proměnilo v prostor, ve kterém se může něco stát.

Milovali jsme se v seníku, kde seno škrábalo na kůži a prach tančil v šikmém světle, které pronikalo mezi prkny. Stará prkna pode mnou vrzala jako svědci, kteří toho viděli příliš. Byla v tom neohrabanost, ticho a zvláštní něha dvou těl, která si teprve zkoušela dovolit vlastní touhu. Na půdě mezi zapomenutými věcmi, v lázních, kde pára zakrývala rozpaky. Tělo, o kterém mi celý svět říkal, že má být poslušné a skrývané, náhle vědělo přesně, co dělá.

Styděla jsem se a zároveň jsem poprvé cítila, že žiju. Byl starší, měl v obličeji první vrásky kolem očí, ty jemné čárky, které vznikají u lidí, co se často smějí. Jeho přítomnost mě uklidňovala a zároveň rozrušovala, jako by přinesl do mého uspořádaného vesnického světa neviditelnou trhlinu.

Nad námi ale existovala jiná vrstva světa – zákazy, očekávání, kontrola. Dopisy, které nikdy nedošly k adresátovi, protože je maminka zachytila dřív, než

překročily práh. V jejím světě nebylo místo pro dívčí lásku, která neodpovídala plánu. Listy papíru mizely, slova se ztrácela, ale to, co se odehrálo v těle, už nešlo odestát.

Jednou prostě zmizel. Ne z mého těla, to si ho pamatovalo dál, ale z mé časové osy. Vesnice šla dál, sezony se střídaly, jiní muži přicházeli a odcházeli. Teprve o mnoho let později, kdy už jsem žila jinde, se ke mně donesla zpráva o nehodě na motorce. O tom, že zemřel tak, jak žil – prudce, náhle, bez varování.

V tu chvíli se čas rozštěpil. V jednom proudu byl mrtvý muž na asfaltu. V tom druhém zůstal navždy živý, usměvavý, s jasnými očima a ranými vráskami, které se mu dělaly, když se smál. Pro mě bude navždy žít právě v tom druhém proudu. V seníku. Na půdě. V lázních. V těle, které se teprve učilo říkat ano.

Škola

Mimo vesnici probíhal jiný život – školní. Ten byl pro mě dlouho jako cizí film bez titulků. Do patnácti let jsem neuměla rusky dost dobře na to, abych se v něm cítila doma. Jazyk, který byl potřebný, aby se člověk stal součástí většího světa, pro mě byl zpočátku zdí.

Ve třídě jsem seděla v lavici jako někdo, kdo přišel omylem. Spolužáci se pohybovali lehce, mluvili rychle, používali slova, která mi klouzala mezi prsty. Smáli se věcem, kterým jsem nerozuměla. Směr jejich pohledů jsem cítila na zádech jako drobné vpichy. Šikana nemusela být jen fyzická. Stačilo to tiché vyčlenění. Posměšné úšklebky. Malá gesta opovržení.

Neměla jsem kamarády. Ne proto, že bych je nechtěla, ale proto, že jsem neměla nástroje, jak k nim dojít. Chlapci byli svět, ke kterému se nechodilo spontánně. Mezi mnou a nimi stála celá zeď studu, jazykových bariér, výchovy, vesnických pravidel. Všechno ve mně říkalo: nevyčnívej, nedívej se příliš dlouho, neptej se, nepros.

Byla jsem neviditelná. A přitom uvnitř mě všechno křičelo.

Jediným místem, kde se můj hlas směl rozezvučit naplno, byla hudební škola. Tam, kde se nehodnotilo, jestli se člověk umí zapojit do rozhovoru o filmech nebo módě, ale jestli dokáže udržet tón. Zkoušky latinských sborů měly jinou logiku. Neslyšela jsem vlastní přízvuk. Slyšela jsem jen, jak se můj hlas splétá s ostatními do jednoho. Tam se moje tělo uvolnilo. Jako sólistka v koncertním sboru jsem poprvé zažila pocit, že na mě někdo kouká ne proto, že jsem jiná, ale proto, že jsem dobrá. Že něco umím.

Latinská slova neměla pro moje vesnické já význam ve smyslu obsahu. Byla to čistá zvuková magie. Skladby se přelévaly, harmonie vibrovaly v hrudníku, dech se zklidňoval a zároveň prohluboval. Hudba byla první formou svobody, která nešla zakázat. Na pódiu jsem nebyla malá tatarská dívka z vesnice v horách. Byla jsem hlas. Nástroj. Součást něčeho většího.

Mladistvá revolta

Zlom nastal v patnácti. Jako kdyby někdo přepnul rychlost celého filmu. Přechod na střední školu byl prudký, jako vyjetí z polní cesty na dálnici. Najednou mě obklopili jiní lidé. Diskotéky, světla, hudba, která se neptala na původ, ale nutila tělo hýbat se. Sofistikovanější přátelé z města, kteří znali jiné knihy, jiné kapely, jiné sny. Prostor, ve kterém jsem mohla zkusit být někým jiným než tou dívkou z vesnice, která neuměla včas odpovědět.

Mladistvá svoboda nepřišla v podobě plánů a vizí. Přišla skrze tělo. Skrze tancování v klubových světlech, skrze dotečky, skrze nezávazný sex se staršími muži, kteří viděli teenagerku s hladovými očima a omlouvali se kultivovaností, zkušeností, komplimenty, které jsem v té době potřebovala víc než cokoliv jiného. Byla v tom směs zvědavosti, prázdnoty, touhy po potvrzení vlastní existence.

Moje výchova mi nedala návod, jak se v tom prostoru pohybovat. Dala mi jen seznam zákazů, které jsem teď začala porušovat. Tělo, které bylo tak dlouho spoutané, se vrhalo do experimentů, jako by chtělo dohnat promeškané roky.

Doma to mělo jinou podobu. Matka, která ve svém světě bojovala o přežití jinými prostředky, viděla v mé mladistvé revoltě ohrožení pořádku. Mokrě hadry, které dopadaly na kůži jako trest. Chladná voda, strach, stažené hrdlo. Fyzická bolest byla ale ve srovnání s vnitřním konfliktem jasná a čitelná. To, co bolelo víc, byla vnitřní rozpolcenost. Dívka, která chtěla žít, se rvala s dívkou, která se měla podřídít.

V tom chaosu se vynořilo něco nečekaného – talent. Střední škola odhalila, že mám cit pro literaturu a historii. Hodiny, které jiným připadaly nudné, byly pro mě jako otevření nových dveří. Příběhy, které jsme probírali, mi připomínaly, že svět je mnohem širší než naše město, naše rodina, naše vesnice. Nebyla to už jen fantazie z dětských knih. Byla to strukturovaná historie světa, do které bylo možné se nějak zapsat.

Univerzita

Myšlenka na univerzitu se zrodila tiše. Ne jako velký sen, který se hlásí, ale jako malý klíček zakořeněný hluboko uvnitř. Cesta k filologii nebyla jednoduchá. Nikdo v mém okolí si nepředstavoval, že bych mohla jít studovat. Plán pro mě byl jiný – po škole se vdát, vstoupit do kolotoče, který znaly všechny ženy přede mnou. Rodina, práce, děti, opakující se dny.

Já ale cítila, že kdybych do tohoto kola vstoupila hned, už z něj nikdy nevystoupím.

Na univerzitu jsem se dostala s velkými obtížemi, navíc jen jako posluchačka – někdo na okraji systému. Přesto to byl průlom. Jako když se vesnické dítě, které chodilo v zimě pozorovat vlky, najednou ocitlo v knihovně plné jazyků.

Univerzita byla první místo, kde jsem začala skutečně rozkvétat. Budovy měly jinou vůni – směs starého papíru, prachu, tabáku a levného parfému. Chodby byly plné kroků, které nikam nespěchaly jen proto, aby stihly další směnu na poli. Lidé kolem se zajímali o poezii, filozofii, filmy, hudbu. Jejich starosti měly jiný tvar.

Navazovala jsem přátelství, která nebyla založená na příbuzenských vazbách nebo sousedství, ale na společné zvědavosti. Ve vstupní hale se sedělo na podlaze, hrálo na kytary, pilo se levné portské víno z plastových kelímků. Slova písní se mísila s alkoholem, tváře rozjasňoval smích. Poprvé v životě jsem cítila, že patřím do prostoru, v němž je moje jinakost spíš plus než problém.

Seznamovala jsem se s mladými muži ze vzdělaných a kultivovaných rodin. Měli jiné zvyky, jiné domovy, jiné příběhy. Jejich knihovny doma nevypadaly jako smělý experiment, ale jako samozřejmost. Vedle nich jsem se učila, že není hanba chtít víc. Že není zločin být chytrá. Můj dětský strach, že *příliš chytrá žena bude trpět*, se pomalu rozpouštěl v hodinách nad učebnicemi a v rozhovorech o autorech, které jsem dřív jen potajít četla.

Poprvé jsem se setkala se západní rockovou hudbou. Silné akordy, kytarové riffy, rytmus, který rezonoval v těle jinak než folklorní melodie z vesnice nebo liturgické skladby z hudební školy. Hudba nesla vzpouru, melancholii, touhu. Písně mluvily o svobodě způsobem, jaký jsem do té doby neznala. Zjistila jsem, že existují lidé, kteří neberou svobodu jako privilegium, ale jako nutnost.

Některé večery jsem dostala básně. Slova napsaná na papíře, která tentokrát nikdo nezachytával ani neničil. Byla to nová zkušenost – stát se objektem obdivu, teď však v jiném kontextu. Ne jen jako tělo. Jako bytost, která inspiruje.

Moje první divadelní představení se konalo v mládežnickém studentském divadle. Jeviště bylo další verzí lesa – prostor, v němž se dalo zkoušet jiné identity, jiné tváře, jiné životy. Dostala jsem roli nespoutané dívky. To obsazení mě pobavilo i zneklidnilo. Bylo v něm něco prorockého. V roli jsem dělala věci, které jsem si v běžném životě ještě nedovolila úplně vědomě. Tělo si to ale pamatovalo.

Každý krok po prknech, každý pohyb ruky, každý pohled do imaginárního publika byl tichým tréninkem budoucí odvahy.

Zkoušky probíhaly v dusných sálech, kde vzduch voněl potem, prachem a starými kulisami. Světla reflektorů páčila do očí a vytahovala z tváře každý stín. Divadlo mi dalo novou formu jazyka – jazyk těla, výrazu, ticha, rytmu scény. Už to nebyly jen knihy, kde jsem hledala jiné životy. Byla jsem to já, kdo je hrál.

Snažila jsem se dostat do baškirské televize, vytvořit si vlastní program pro mladé. Byla v tom směs naivity a drzosti. Představa, že hlas dívky z vesnice může oslovit celé publikum, byla křehká i drtivá. Důležitá byla už jen samotná snaha. Tyhle první kroky znamenaly, že už se nesnažím být jen součástí cizího příběhu, ale že chci vytvářet vlastní.

V létě jsem pracovala jako vedoucí táborů pro děti. Dny byly plné slunce, křiku, her a neustálého vymýšlení programu. Bylo to jiné vedení než to vesnické – ne tvrdá práce na poli, ale organizace radosti. Děti běžaly po loukách, skákaly do vody, stavěly si bunkry. Já jsem se mezi nimi cítila jako generálka malých světů. Moje fantazie, dlouho živěná knihami, konečně našla praktické uplatnění.

Jednou jsem vyhrála soutěž o nejlepší vedoucí táborů v celé republice. Toto ocenění by v mém dětství nikdo nepovažoval za důležité, ale pro mě bylo klíčové. Znamenalo, že to, co jsem v sobě nosila – cit pro příběhy, organizaci, práci s lidmi – má hodnotu. Uměla jsem vytvářet prostor, ve kterém se jiní cítili dobře. To byl nový typ moci. Ne moci nad někým, ale moci tvořit atmosféru.

Jako studentka katedry srovnávací lingvistiky jsem získala jediné místo v zemi na studentském výměnném programu do České republiky. Zpočátku jsem si byla jistá, že si to nezasloužím, a samotná představa odjezdu do zahraničí mě děsila. Zároveň jsem cítila, že je to magie, zážitek, který nastane jednou za život a že se tam musím dostat. Dva roky jsem shromažďovala dokumenty a psala dopisy, než mi ministerstvo školství v Moskvě udělilo povolení k párměsíčnímu odjezdu do zahraničí. Pak ale udeřila katastrofa z nečekané strany: objevil se muž, kterého jsem si měla vzít.

Svatba

Upoutala jsem pozornost nejatraktivnějšího muže v okolí. Jeho přítomnost byla znovu potvrzením, že už nejsem ta neviditelná dívka z lavice. Svatební plán se objevil jako logické pokračování. Tak to často bývá. Dívka, která *uspěla*, má být odměněna tím nejběžnějším scénářem: vdavkami.

Měla jsem mít svatbu. Bílé šaty. Společné fotografie. Příběh, ve kterém se vše *správně* uzavře.

Jenže někde hluboko ve mně se ozval ten starý hlas. Ten, který chodil v dětství na vlky. Ten, který stál v zimním lese a nechal se formovat tichem. Ten, který věděl, že vstoupit do klece – byť pozlacené – znamená vzdát se něčeho, co nelze získat zpět.

Strach z uzavření byl větší než strach ze samoty.

V té době se objevil jiný směr. Karlova univerzita. Stáž, která mě na několik měsíců přivedla do země, o které jsem dřív četla jen v knihách. Praha, město mostů, kamenných ulic, kaváren a úplně jiné historie. Možnost zůstat po stáži dál. Možnost odjet.

Když se blížila svatba, její termín a pražská cesta se proluly v čase jako dvě koleje. Bylo potřeba si vybrat. Buď svět, který jsem znala – s jeho jistotami, rituály, očekáváními. Nebo svět, o kterém jsem snila – s jeho riziky, neznámem, otevřenými dveřmi.

Utekla jsem ze své vlastní svatby. Ne jako hrdinka romantického filmu, ale jako žena, která ví, že jestli to neudělá teď, tak už nikdy.

Odešla jsem do České republiky. Ne s pocitem, že za sebou nechávám všechno špatné, ale s vědomím, že všechno, co mě formovalo – vesnice, zima, babička, vlci, první láska, šikana, hudba, divadlo – se mnou odjíždí jako neviditelný kufr. Ne kufr smrti, jaký měla babička pod postelí, ale kufr života. Tím končí první život jedné ženy.

A začíná další.

Vážený čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy 9 životů jedné ženy.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.